

Arrest

nr. 66866 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Nasyr-Kort. U verklaarde dat u vanaf september 1997 tot december 2004 een gevangenisstraf uitzat in de gevangenis van Ivanovo. U gaf aan dat u was veroordeeld tot 8 jaar effectief en dat deze rechtzaak juridisch correct was verlopen U kwam vrij op 24 december 2004. Op 4 juni 2005 werd u opgepakt door de ROVD en u werd gedurende negen dagen bij de FSB van Magas vastgehouden. U werd ondervraagd over rebellen waarmee u familiebanden had. U werd vrijgelaten en drie dagen later werd u opnieuw meegenomen en vastgehouden voor één dag. U beweerde dat telkens er iets gebeurde, u als eerste werd meegenomen en dat dit kwam omdat u een gevangenisstraf had uitgezeten. Na uw arrestaties in juni 2005 vertrok u naar Jakoetzk waar u bent gebleven tot februari 2008. Uw echtgenote reisde voor de bevalling van jullie oudste zoon terug naar Ingoesjetië. U gaf aan dat u in Jakoetzk werkte en dat u daar goed leefde. U gaf aan dat u in september 2007 werd door de politie werd tegengehouden, dat zij via hun computer te weten kwamen dat u in de gevangenis had gezeten. U verklaarde dat de politie op de hoogte was dat u werk en inkomsten had en dat ze geld eisten omdat u geen propiska in Jakoetzk bezat. U gaf aan dat u omwille van dit probleem met de politie besloot om terug te keren naar Ingoesjetië wat u deed in februari 2008. U verklaarde dat u terug op uw ouderlijk adres was gaan wonen en dat u daar woonde zonder ernstige problemen tot 2010. U gaf aan dat u in januari, februari en maart 2010 6 convocaties ontving op uw thuisadres om zich te melden bij de OVD. U besloot niet op deze convocaties in te gaan en onder te duiken bij uw neef. U gaf aan dat tijdens de periode dat u onderdook, uw echtgenote driemaal werd meegenomen en ondervraagd over uw verblijfplaats. U besloot dat het geen zin had om te wachten tot u zou gearresteerd worden en u besloot te vertrekken uit de Russische Federatie. U verliet Ingoesjetië op 14 juni 2010 en u kwam in België toe samen met uw oudste zoon op 21 juni 2010 waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote besloot om eveneens te vertrekken en zij verliet, samen met de twee andere kinderen, Ingoesjetië op 2 juli 2010. Uw vrouw reisde via Polen waar zij asiel aanvraag aan de Poolse autoriteiten. In Polen vernam uw echtgenote van uw moeder dat u ondertussen in België was en zij verliet op 18 augustus 2010 Polen en kwam dezelfde dag in België toe. Op 13 augustus 2010 vroeg uw echtgenote asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw intern Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van de kinderen, jullie huwelijksakte, 6 convocaties OVD, uw bewijs van vrijlating uit de gevangenis, een Poolse attest van de asielaanvraag van uw vrouw en medische attesten van uw zoon Isa.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u vervolging vreest door de Russische autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van verschillende convocaties die u in januari, februari en maart 2010 ontving. U gaf aan dat u niet op de hoogte was waarom u werd opgeroepen, noch kon u vermoeden waarom. U verklaarde dat u niet op deze oproepingen was ingegaan omdat u slechte ervaringen had gehad in 2005 en u het risico niet wou nemen (CGVS man 4/11/2010 p. 11, 12). Vooreerst moet opgemerkt worden dat u aangaf dat u van 1997 tot 2004 in de gevangenis had gezeten wegens vermeende banden met de rebellen. U gaf aan dat u vals was beschuldigd en dat u niets met de rebellen had ondernomen. U vermeldde dat u in de jaren 1994 – 1996 wel gewonden met de wagen had weggebracht en dat u zoals iedereen in die periode voedsel gaf aan strijders (CGVS man 04/11/2010 p. 13; 31/01/2011 p. 2, 3). U verklaarde dat u tijdens uw rechtzaak werd bijgestaan door een advocaat die uw familie u had bezorgd. U ging niet akkoord met het vonnis en u ging zonder advocaat in beroep tegen deze beslissing. U gaf aan dat u niet wist of u

tijdens de rechtzaak in kader van uw beroep verdedigd werd door een advocaat en dat gewoon een formeel iets was dat geen veranderingen zou brengen. Na een maand ontving u een negatief antwoord (CGVS man 31/01/2011 p. 4, 5). Opgemerkt moet worden dat u geen pogingen ondernam om uw zaak in beroep ernstig te verdedigen omdat u daar het nut niet van in zag. U deed geen poging om na te gaan of uw wel door uw advocaat werd verdedigd. Bijgevolg legde u zich neer bij het uitgesproken vonnis. Bovendien legde u betreffende uw gevangenisstraf een vrijlatingattest voor. Dit attest geeft enkel weer dat u van 29 september 1997 tot 23 december 2004 in de gevangenis zat. U werd er op gewezen dat u betreffende uw rechtzaak en uw veroordeling geen enkel document voorlegde waaruit kan afleid worden wat de reden was voor uw veroordeling. U werd gevraagd om deze documenten alsnog voor te leggen wat u ging proberen te doen (CGVS man 31/01/2011 p. 6, 9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen van deze gerechtelijke documenten ontvangen. Opgemerkt moet worden dat u door het niet voorleggen van gerechtelijke documenten betreffende uw rechtzaak het Commissariaat-generaal niet kan nagaan of deze veroordeling terecht of onterecht werd uitgesproken. U maakt al dus niet aannemelijk dat u onterecht werd veroordeeld. Bovendien moet eveneens worden opgemerkt dat uw echtgenote verklaarde dat zij in februari 2010 een reispaspoort had aangevraagd en ze heeft het reispaspoort uitgereikt gekregen op 4 maart 2010. Vooreerst moet er gewezen worden dat het uitermate vreemd is dat in de periode dat u ondergedoken zat omdat u gezocht werd en in de periode dat uw echtgenote tot driemaal toe werd opgepakt en ondervraagd door de autoriteiten over uw verblijfplaats, uw echtgenote een reispaspoort aanvraag en zich bewust richtte tot die autoriteiten die haar arresteerden en die u zochten. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort onderzocht wordt door de FSB. Het zich richten van uw echtgenote tot de autoriteiten voor een paspoort waarmee men het land kan verlaten ondermijnt jullie beweerde vrees. Bovendien is het niet aannemelijk dat de FSB uw vrouw en uw kinderen een internationaal paspoort zou geven terwijl uw echtgenote meerder keren werd ondervraagd, u meerdere keren werd opgeroepen en u niet bent komen opdagen. Verder moet vastgesteld worden dat u niet aantoonde dat u anno 2010 nog steeds door de autoriteiten gevisieerd. U verklaarde weliswaar dat u 2005 Ingoesjetië had verlaten en naar Jakoetzk was getrokken, echter u gaf eveneens aan dat u in februari 2008 naar Ingoesjetië was terug gekeerd en dat u twee jaar 2 zonder ernstige problemen rustig op uw thuisadres had kunnen wonen (CGVS man 4/11/2010 p.5, 6). Weliswaar verklaarde u dat u sinds januari 2010 tot 1 maart 2010 6 convocaties kreeg van de OVD Nazran. U legde na de interviews bij het Commissariaat-generaal op 22 februari 2010 nog twee extra convocaties voor waar u werd opgeroepen bij de OVD op 28 juli 2010 en op 13 augustus 2010. Betreffende deze convocatie moet eerst worden opgemerkt dat uit de convocaties die u voorlegde niet kan worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch in welke zaak u werd opgeroepen. Weliswaar duiden drie convocaties aan dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige en vijf convocaties vermelden de hoedanigheid van verdachte. U verklaarde hierover dat bij het niet komen opdagen op een oproeping het een normale zaak was dat de hoedanigheid wijzigde van getuige naar verdachte (CGVS man 4/11/2010 p. 11, 12). Tevens moet ook opgemerkt worden dat het vreemd is dat drie van de convocaties waar u als verdachte werd opgeroepen geen stempel dragen van de MVD Rusland-Ingoesjetië, OVD Nazran, de officiële stempel van de dienst die deze convocaties uitreikt, noch dat de vijf stempels die op de convocaties staan waar u als getuige werd opgeroepen, werden ingevuld. Tevens is het vreemd dat u twee convocaties voorlegde na uw interviews bij het Commissariaat-generaal terwijl deze convocaties werden uitgereikt drie en vijf maanden voor uw interviews en u bijgevolg voldoende tijd had om deze convocaties neer te leggen tijdens de gehoren. Bijgevolg kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst bij de authenticiteit van deze convocaties. Vervolgens moet vastgesteld worden dat u onvoldoende pogingen ondernam om uit te zoeken waarom u deze convocaties kreeg, nadat u reeds twee jaar terug verbleef op uw thuisadres in Ingoesjetië. U verklaarde dat u uw neef Musa had aangesproken maar dat hij geen informatie kon bekomen. U gaf aan dat u zelf niets had ondernomen omdat u wist waarom en het niet de eerste keer was dat u werd opgeroepen (CGVS man 4/11/2010 p.12). Opgemerkt moet worden dat u aangaf dat u de mogelijkheid bezat, u kende namelijk een rechter, om meer informatie te bekomen, maar dat u onvoldoende pogingen ondernam om deze informatie te verkrijgen. Bijkomend moet eveneens vastgesteld worden dat u ook sinds uw vertrek uit uw herkomstregio geen pogingen deed om betreffende deze convocaties en de reden waarom u ineens anno 2010 werd opgeroepen, meer informatie te bekomen, nochtans beweerde u wekelijks contact te hebben met uw familie.. U gaf aan dat u geen vragen stelde over uw problemen (CGVS 4/11/2010 man p.3,4). Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen. Bovendien moet verder vastgesteld worden dat wat betreft de contacten die u had met uw echtgenote in periode dat u onderdook, er een incoherentie en een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

Zo werd u tijdens uw gehoor in november 2010 gevraagd of u nog naar uw vrouw was gegaan nadat ze werd vrijgelaten, waarop u antwoordde dat u niet meer naar huis ging, maar dat jullie elkaar wel op andere plaatsen zagen (CGVS man 4/11/2010 p 13). Tijdens uw gehoor in januari 2011 beweerde u in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen dat u nog wel naar huis ging maar niet meer om te overnachten. U ging maar twee à drie keer voor een kort bezoekje. U verklaarde dat u tijdens deze bezoeken uw vrouw en moeder zag (CGVS man 31/01/2011 p. 16). U werd gewezen op deze incoherentie en u gaf aan dat u deze korte bezoeken niet als echt beschouwde (CGVS man 31/01/2011 p. 16). Deze uitleg overtuigt niet omdat uw uitleg dat u de korte bezoeken niet als echt beschouwde niet de incoherentie weerlegt dat u aanvankelijk beweerde uw echtgenote niet meer thuis te hebben gezien. Bovendien wordt deze incoherentie versterkt door de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld betreffende verschillende plaatsen waar u uw echtgenote zag. U verklaarde tijdens beide gehoren in november 2010 en in januari 2011 dat u met uw echtgenote op andere plaatsen had afgesproken en dat u deze ontmoetingen regelden via Musa. U vermeldde dat u uw vrouw vijf à zes keer ontmoette ondermeer in de stad, in het ziekenhuis bij de polikliniek, en naast de winkel op 300 meter van jullie huis. U kon echter niet de data waarop deze ontmoetingen plaatsvonden aangeven (CGVS man 4/11/2010 p.13; 31/01/2011 p. 16). Uw echtgenote echter verklaarde tijdens haar interviews dat u nog naar huis kwam, zelden en dat u vlug weg was. Zij beweerde dat ze u enkel thuis had gezien en nergens anders (CGVS vrouw 4/11/2010 p. 10; 31/01/2011 p.6). Geconfronteerd met deze verschillende versies antwoordde uw vrouw dat jullie via Musa contact hadden (CGVS vrouw 31/01/2011 p. 6). Deze uitleg volstaat niet. Deze incoherentie en deze tegenstrijdigheid, die betrekking hebben op de essentie van uw asielrelaas ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Nazran, via Rostov naar Uzjgorod Oekraïne bent gereisd. U gaf aan dat tijdens deze reis naar Oekraïne er een controle plaatsvond van de wagen maar dat nergens op deze rit uw documenten werden gecontroleerd. U gaf aan dat u vanaf Uzjgorod verder doorreisde in de laadruimte van een vrachtwagen. U verklaarde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch afspraken gemaakt over de reisroute omdat u het niet nodig achtte, u voor de reis had betaald en u meende dat het uw probleem niet was. U gaf eveneens aan dat er ook geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt over wat u moest doen bij eventuele controles (CGVS man 4/11/2010 p. 9). Uw uitleg overtuigt echter niet. Opgemerkt moet worden dat het weinig aannemelijk is dat bij een grenscontrole tussen de Russische Federatie en Oekraïne en waarbij effectief de wagen werd gecontroleerd, er geen controle zou zijn van de identiteitsdocumenten van de passagiers in een wagen. Verder is het, gezien het reële risico op ontdekking bij controles van vrachtwagens aan de grensovergangen met de Europese Unie, ongeloofwaardig dat de chauffeur niet duidelijk zou hebben gemaakt wat u moest doen in geval van ontdekking bij een dergelijke controle. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van de kinderen, jullie huwelijksakte, bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De 8 convocaties van de OVD werden reeds hierboven besproken. Uw bewijs van vrijlating uit de gevangenis geeft aan dat u vrijkwam na een gevangenisstraf.

Dit wordt door mij evenmin betwist. De medische attesten van uw zoon Isa geven aan dat uw zoon gezondheidsproblemen had en een medische behandeling in een ziekenhuis onderging. Het Poolse attest toont enkel aan dat uw echtgenote in Polen asiel heeft aangevraagd. Beiden worden door mij ook niet betwist, maar opgemerkt moet worden dat de gezondheidsproblemen van uw zoon hebben geen band met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Nasyr-Kort. Uw echtgenoot A. N. {...} (OV xxxxxxx) verklaarde dat hij vanaf september 1997 tot december 2004 een gevangenisstraf uitzat in de gevangenis van Ivanovo. Uw man gaf aan dat hij was veroordeeld tot 8 jaar effectief en dat deze rechtzaak juridisch correct was verlopen. Uw echtgenoot kwam vrij op 24 december 2004. Op 4 juni 2005 werd hij opgepakt door de ROVD en hij werd gedurende negen dagen bij de FSB van Magas vastgehouden. Uw man werd ondervraagd over rebellen waarmee hij familiebanden had. Drie dagen na zijn vrijlating werd uw man opnieuw meegenomen en vastgehouden voor één dag. Uw man beweerde dat telkens er iets gebeurde, hij als eerste werd meegenomen en dat dit kwam omdat hij in de gevangenis had gezeten. Na deze arrestaties in juni 2005 vertrokken jullie naar Jakoetzk waar uw man is gebleven tot februari 2008. U kwam voor de geboorte van uw oude zoon terug naar Ingoesjetië. Uw man gaf aan dat hij in Jakoetzk werkte en dat hij daar goed leefde. In september 2007 werd uw echtgenoot door de politie tegengehouden en kwamen zij via hun computer op de hoogte van de gevangenisstraf van uw man. Uw man verklaarde dat de politie op de hoogte was dat hij werk en inkomsten had en dat ze geld eisten omdat hij geen propiska in Jakoetzk bezat. Omwille van dit probleem met de politie besloten jullie om terug te keren naar Ingoesjetië wat jullie deden in februari 2008. Jullie gingen terug op het ouderlijk adres van uw echtgenoot wonen en daar woonden jullie zonder ernstige probleem tot 2010. U gaf aan dat uw man in januari, februari en maart 2010 6 convocaties ontving op jullie thuisadres om zich te melden bij de OVD. Uw man besloot niet op deze convocaties in te gaan en onder te duiken bij zijn neef. Tijdens de periode dat uw man onderdook, werd u drie maal meegenomen en ondervraagd over zijn verblijfplaats. Uw echtgenoot besloot dat het geen zin had om te wachten tot hij zou gearresteerd worden en hij besloot te vertrekken uit de Russische Federatie. Uw echtgenoot verliet Ingoesjetië op 14 juni 2010 en hij kwam in België toe samen met jullie oudste zoon op 21 juni 2010 waar hij dezelfde dag asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U besloot om eveneens te vertrekken en u verliet, samen met de twee andere kinderen, Ingoesjetië op 2 juli 2010. U reisde via Polen waar u asiel aanvroeg aan de Poolse autoriteiten. In Polen vernam u van uw schoonmoeder dat uw man ondertussen in België verbleef en u verliet op 18 augustus 2010 Polen en kwam dezelfde dag in België toe. Op 13 augustus 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw intern Russisch paspoort en dat van uw echtgenoot, de geboorteaktes van de kinderen, jullie huwelijksakte, 6 convocaties OVD, het bewijs van vrijlating van uw man uit de gevangenis, een Pools attest van uw asielaanvraag en medische attesten van uw zoon Isa.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A. N. {...} (CGVS vrouw 4/11/2010 p. 8). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: "{..}"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door mevrouw de minister van Migratie- en asielbeleid en, of haar staatssecretaris.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van artikel 1 van de Conventie van Genève.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Waar verzoekers machtsoverschrijding aanhalen, wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten te verduidelijken op welke wijze de commissaris-generaal met de bestreden beslissingen machtsoverschrijding heeft begaan zodat het middel op dat vlak niet ontvankelijk is.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit

onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Verzoekers betogen dat eerste verzoeker reeds veroordeeld werd binnen het kader van een rechtmatig proces maar in werkelijkheid in het kader van een opgemaakt proces vermits eerste verzoeker niet schuldig was voor de feiten en dat hij op basis van valse getuigenissen veroordeeld werd, met het gevolg dat hij nadien mishandeld en bedreigd werd, telkens dat er incidenten in Ingoesjetië plaatsvonden die te linken waren met rebellenacties. Verzoekers stellen dat eerste verzoeker daarom reden had om niet in te gaan op de convocaties. Eerste verzoeker geeft ook aan dat het feit dat hij veroordeeld is, geen reden is om bedreigd of mishandeld te worden door de autoriteiten in navolgende onderzoeken, in wel kader dan ook. Bovendien stelt hij dat hij nooit de reden voor zijn veroordeling verborgen heeft, nl. aanvallen en banditisme. Eerste verzoeker beaamt dat hij geen bijkomende documenten omtrent zijn veroordeling heeft kunnen voorleggen doch bemerkt dat hij steeds voorgehouden heeft onrechtmatig veroordeeld te zijn geweest. Volgens verzoekers is de vraag van het Commissariaat-generaal dan ook niet dienstig noch pertinent. Er kan bovendien niet worden ingezien hoe het Commissariaat-generaal zou kunnen nagaan of de veroordeling 'terecht of onterecht' is vermits men kan verwachten dat het vonnis formeel de regels naleeft. Volgens eerste verzoeker vermeldt het document van vrijlating bovendien wel de reden van zijn veroordeling, nl. op grond van artikel 162 van het Russisch wetboek. Verzoekers zien tevens niet in wat de commissaris-generaal bedoeld met het gebrek aan inzet om zich te verdedigen in het kader van de rechtszaak. Eerste verzoeker betoogt dat hij zich zowel in eerste aanleg als in beroep heeft laten bijstaan door een advocaat. Het verwijt van de commissaris-generaal is dan ook onverantwoord en ongegrond.

3.5.1. De Raad stelt vast dat waar verzoekers zich beperken tot het herhalen van wat zij hebben verklaard tijdens hun verhoor, het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers, zoals verder blijkt, in gebreke blijven. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de commissaris-generaal wel degelijk de verklaringen van verzoekers over de veroordeling van eerste verzoeker in zijn onderzoek betrokken doch terecht geoordeeld dat, hoewel niet betwist wordt dat eerste verzoeker veroordeeld is geweest, eerste verzoeker van zijn rechtszaak en zijn veroordeling geen enkel document voorlegde waaruit kan afgeleid worden of deze veroordeling al dan niet onterecht was. Ook bij onderhavig verzoekschrift worden dergelijke documenten niet toegevoegd en evenmin wordt verklaard waarom het onmogelijk zou zijn om documenten inzake de veroordeling voor te leggen. De Raad wijst erop dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn, maar indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Bij gebreke daaraan kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. *In casu* is het niet aannemelijk dat eerste verzoeker, gelet op het feit dat hij een gerechtelijke procedure heeft gevoerd zowel in eerste aanleg als in beroep, geen

enkel document zou kunnen voorleggen aangaande deze procedure en zijn veroordeling waardoor de commissaris-generaal bij machte zou zijn om na te gaan of de verklaringen van eerste verzoeker waar hij stelt dat hij onrechtmatig veroordeeld werd hierdoor ondersteund worden. Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat de commissaris-generaal uit de veroordeling niet kan nagaan of deze onterecht was, is niet dienstig. Immers gaat het niet enkel om de veroordeling zelf, maar ook alle andere procedurestukken die een licht kunnen werpen op het verloop en de inhoud van verzoekers rechtszaak. Door dergelijke documenten achter te houden of alleszins geen aanneembare verklaring te geven waarom hij deze documenten niet zou kunnen voorleggen, verzaakt eerste verzoeker aan de medewerkingsplicht die op hem als asielzoeker rust.

3.5.2. De Raad stelt voorts vast dat uit de voor eensluidend verklaarde vertaling van het document van vrijlating, gevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat verzoeker werd veroordeeld op grond van artikel 161 deel 2 "a b v g d" en artikel 162 deel 2 en deel 3 van het Russische Strafwetboek. Uit het CEDOCA-antwoorddocument (rus2011-014w) dat de verwerende partij bij haar nota heeft gevoegd, blijkt dat de artikelen 161 en 162 van het Russisch strafwetboek betrekking hebben op roof en roofoverval. De Raad merkt op dat geenszins betwist wordt dat verzoeker veroordeeld is geweest. Bovendien blijkt uit voormelde informatie dat de strafmaat die verzoeker gekregen heeft, namelijk negen jaar, conform de strafwet is. In tegenstelling tot wat eerste verzoeker voorhoudt, kan uit het document van vrijlating evenwel geenszins opgemaakt worden dat zijn veroordeling onterecht was en hij geen eerlijk proces heeft gekregen. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker, noch tijdens zijn verhoor, noch in zijn verzoekschrift enige concrete aanwijzing heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij ten onrechte werd veroordeeld voor feiten die hij niet heeft begaan.

3.5.3. Daarenboven dient gesteld dat, in tegenstelling tot wat eerste verzoeker thans aanhaalt in zijn verzoekschrift, eerste verzoeker tijdens zijn verhoor bij de commissaris-generaal verklaard heeft zonder advocaat beroep te hebben aangetekend tegen het vonnis gezien dit louter iets formeels was (gehoorverslag man, CGVS 31 januari 2011, stuk 4, p. 5). Verzoeker stelt hierin dat hij niet wist of hij dan uiteindelijk in hoger beroep toch vertegenwoordigd werd door een advocaat. Hij gaf hierbij aan dat er toch geen verandering zou komen. Het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt *wel* te zijn vertegenwoordigd in graad van beroep door een advocaat, voegt een bijkomende tegenstrijdigheid toe aan zijn relaas. Verzoeker gaf immers tijdens zijn verhoren aan niet te weten of hij verdedigd werd door een advocaat. Ook maakt verzoeker nergens melding in zijn verzoekschrift dat hij sinds de verhoren hieromtrent bijkomende informatie zou hebben verkregen, zodat verzoekers verklaring wel te zijn vertegenwoordigd geweest zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. Dat hij niet geloofde dat het beroep enig nut zou hebben, doet geen afbreuk aan het feit dat wanneer iemand onterecht tot negen jaar gevangenisstraf verklaard te zijn veroordeeld, er redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij minstens op de hoogte is of hij in beroep al dan niet wordt verdedigd door een advocaat.

3.6. Verzoekers stellen dat eerste verzoeker niet persoonlijk een aanvraag tot het bekomen van een zagran paspoort heeft ingediend, maar dat enkel zijn echtgenote dit heeft gedaan. Daarnaast stellen verzoekers dat het niet zo is dat met zekerheid kan worden beweerd dat de Federale overheid, waartoe de FSB behoort en die advies dient te geven ivm de uitreiking van een internationaal paspoort, op de hoogte werd gebracht door de lokale overheid van het geval van verzoekers. Verzoekers wijzen er nog op dat de paspoortdienst een gewone administratieve dienst is die in beginsel geen banden heeft met de speciale eenheden die zich bezighouden met terrorisme.

3.6.1. Samen met de verwerende partij dient gesteld dat het argument dat eerste verzoeker niet persoonlijk is verschenen voor de aanvraag van een paspoort, doch wel tweede verzoekster, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat tweede verzoekster effectief een reispaspoort heeft verkregen in een periode dat eerste verzoeker ondergedoken zat en tweede verzoekster zelf tot driemaal toe werd opgepakt en ondervraagd over eerste verzoekers verblijfplaats. Het blote betoog van verzoekers dat de FSB door de lokale overheid niet op de hoogte werd gebracht van verzoekers situatie en dat de paspoortdienst in beginsel geen banden heeft met de FSB, kan daarnaast evenmin afbreuk doen aan de objectieve informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier (CEDOCA-antwoorddocument, rus2010-013w, stuk 24), waaruit blijkt dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort onderzocht wordt door de FSB. Het is dan ook niet geloofwaardig dat tweede verzoekster, gelet op het feit dat haar echtgenoot ondergedoken zat en zijzelf opgepakt en ondervraagd werd, toch een internationaal paspoort zou kunnen bekomen.

3.7. Eerste verzoeker betoogt voorts dat hij de convocaties bewust niet beantwoordt heeft gelet op zijn eerdere ervaringen en uit vrees meegenomen te worden en stelt niets misdadan te hebben op welk vlak

dan ook en is zeker dat hij opnieuw te maken zou krijgen met een opgemaakt proces indien hij was opgedaagd. Eerste verzoeker meent dat de eis van de commissaris-generaal om informatie te bekomen over de huidige situatie onredelijk en niet pertinent is. Het gegeven dat hij verschillende keren werd opgeroepen tijdens het eerste trimester van 2010 bewijst dat hij effectief geïnterviewd werd anno 2010. Eerste verzoeker ziet bovendien niet in waarom de autoriteiten zouden verzaakt hebben en wijst op de CEDOCA-informatie waaruit blijkt dat de autoriteiten verder vervolgen, terecht of ten onrechte. Voorts stellen verzoekers niet in te zien hoe ze vanuit België zouden kunnen informeren nopens de reden en aanleiding van de convocaties; eerste verzoeker kon ter plaatse ook niet gaan informeren zonder op te dagen met alle risico's vandien. Bovendien dient de vraag gesteld of de overheid de juiste reden zou geven. Ook in België is het niet gebruikelijk dat de werkelijke reden wordt gegeven. Verzoekers betogen voorts dat hun achtergebleven familielieden en kennissen zich in een onveilige streek bevinden waar het risico om zonder reden vervolgd te worden groot is zodat informeren een groot risico inhoudt zonder dat het iets zou opbrengen. Volgens verzoekers is het niet onredelijk te denken dat iemand die bij de overheid gaat informeren over een derde persoon, hij zal worden ondervraagd over de reden van tussenkomst en dat deze tussenkomst bovendien zal gezien worden als een eventuele medeplichtigheid.

3.7.1. Het betoog van eerste verzoeker waar hij een reden geeft waarom hij niet gereageerd heeft op de convocaties en waarbij hij stelt dat de convocaties bewijzen dat hij nog steeds geïnterviewd wordt anno 2010, gaat volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waarom getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de voorgelegde convocaties en waarom zijn gebrek aan interesse inzake de reden van de convocaties afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Eerste verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat de eis van de commissaris-generaal onredelijk is. Immers kan van een asielzoeker in alle redelijkheid worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Nalaten dit te doen, wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het betoog van eerste verzoeker dat de werkelijke reden van de convocaties toch niet gegeven zou worden is niet dienstig nu dit het nalaten van eerste verzoeker om pogingen te ondernemen om meer informatie te bekomen over de evolutie van zijn problemen hoegenaamd niet kan verantwoorden, dit temeer nu duidelijk blijkt dat eerste verzoeker over verschillende kanalen daartoe beschikte. Nu tevens blijkt dat de personen in het thuisland nog inspanningen hebben gedaan om convocaties op te sturen naar eerste verzoeker, de laatste twee convocaties die eerste verzoeker voorlegde dateren immers van na het vertrek van verzoekers uit hun land van herkomst (zie ook gehoorverslag CGVS man, stuk 4, p. 9), terwijl uit eerste verzoeker zijn verklaringen blijkt dat ook het opsturen van documenten risicovol is (gehoorverslag CGVS, man, stuk 4, p. 6, waar eerste verzoeker in antwoord op de vraag of hij nog documenten kan bekomen, stelt: *"Ik zal het proberen. Hoe moet ik het doen? Per post? Niemand zal het durven"*), kan eerste verzoeker evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat hij zijn familieleden en kennissen niet in gevaar wil brengen door te informeren over zijn problemen.

3.8. Waar verzoekers aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun relaas slechts poneren dat deze uit te leggen zijn en niet van aard zijn het asielrelaas te ondermijnen, wijst de Raad erop dat verzoekers in het verzoekschrift evenwel nalaten de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geen details maar wezenlijke elementen van hun relaas waarvan verwacht mag worden dat verzoekers hieromtrent coherente verklaringen kunnen afleggen. Het betoog van verzoekers niet geconfronteerd te zijn geweest met de vastgestelde tegenstrijdigheden, daargelaten de vaststelling dat op de commissaris-generaal geen verplichting rust om een tegensprekelijk debat te houden, mist bovendien feitelijke grondslag. Immers blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, dewelke steun vindt in de stukken van het administratief dossier, dat verzoekers wel degelijk geconfronteerd werden met hun contradictorische verklaringen.

3.9. Waar eerste verzoeker zijn verklaringen herhaalt dat hij naar België is gereisd met een smokkelaar tegen betaling en dat hij zich gedurende gans de reis heeft schuil gehouden, wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoekers zijn het niet eens met de commissaris-generaal en vragen zich af welke 'overeenkomsten' getroffen konden worden met de chauffeur in geval van controle nu ingeval eerste verzoeker aangetroffen zou zijn geweest in de laadruimte, er geen bijkomende uitleg meer dient gegeven te worden. In elk geval kan worden verwacht dat de chauffeur in geval van controle enkel nog aan zijn eigen verantwoordelijkheid probeert te ontsnappen en zijn passagiers gewoon in de

steek laat. De Raad wijst verzoekers er evenwel op dat de motivering inzake het ongeloofwaardig bevinden van de reisroute in zijn geheel moet worden gelezen. Verzoekers laten na de vaststelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat het weinig aannemelijk is dat er geen controle zou zijn van de identiteitsdocumenten van de passagiers in een wagen bij een grenscontrole tussen de Russische Federatie en Oekraïne. Eerste verzoeker verklaarde immers effectief controle gehad te hebben maar dat hij geen documenten moest tonen en dat enkel de wagen werd gecontroleerd. (gehoorverlag CGVS man, stuk 7, p. 8). De Raad acht de vaststelling van de commissaris-generaal dienaangaande pertinent. Daarnaast dient gesteld dat de verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch motiveert verwerende partij dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig gecontroleerd te worden waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen eerste verzoeker geen aanwijzingen of informatie te geven indien hij zou worden aangetroffen. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg.

3.10. Verzoekers menen dat het onderzoek van de commissaris-generaal inzake de subsidiaire bescherming niet uitsluit dat zij het slachtoffer worden van de gevallen voorzien bij artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betogen verder dat de situatie in Ingoesjetië met de dag verslechtert en dat dit reeds werd aangeklaagd door verschillende organisaties waarbij diverse referenties werden opgenomen in het verzoekschrift.

3.10.1. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). Verzoekers blijven evenwel in gebreke dit te doen. Met een algemene verwijzing naar diverse mensenrechtenrapporten teneinde de algemene toestand in Ingoesjetië te duiden, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië’* van 5 november 2009, gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De mensenrechtenrapporten waarnaar verzoekers verwijzen, zijn niet van die aard om de conclusie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen.

3.11. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER